

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2263/2015
29.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужилаца А.В. из П., Д.М.1 из Л., С.Т. из П., Д.М.2 из Л., Н.С. из М.Ц., Д.П. из П. и М.П.1 из П., чији је заједнички пуномоћник М.П.2, адвокат у П., против туженог Т. ДАС ДОО у П., чији је пуномоћник В.М., адвокат у П., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр.1429/15 од 06.08.2015. године, у седници одржаној 29.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1429/15 од 06.08.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П1 бр.250/12 од 27.02.2015. године, ставом првим, другим, трећим, четвртим, петим, шестим и седмим изреке, усвојени су тужбени захтеви тужилаца па су поништена као незаконита решења туженог број 99/12, 96/12, 106/12, 104/12, 95/12, 103/12 и 97/12 сва од 23.04.2012. године којима су тужиоцима отказани уговори о раду, сви закључени 01.12.2011. године и обавезан је тужени да тужиоце врати на рад. Осмим ставом изреке, суд се огласио ненадлежним и тужбу у делу захтева тужилаца за враћање на радна места из уговора о раду, одбацио и укинуо споредне радње у поступку. Последњим ставом изреке обавезан је тужени да тужиоцима надокнади парничне трошкове у износу од по 40.178,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1429/15 од 06.08.2015. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у ставовима један, два, три, четири, пет, шест, седам и девет изреке. Другим ставом изреке, одбачена је као недозвољена жалба туженог изјављена на осми став изреке првостепене пресуде.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд као ревизијски пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, сви тужиоци су били запослени код тужене на неодређено време по закљученим уговорима о раду од 01.12.2011. године на разним пословима наведеним у уговорима о раду. Чланом 21. став 2. свих уговора о раду било је прописано да запосленом може престати радни однос отаказом уговора о раду, ако запослени својом кривицом учини повреде радних обавеза и то поред осталих и ако: неоправдано изостане са посла до 5 и више радних дана са прекидом у току месеца и не извршава налог послодавца. Оспореним решењима туженог свим тужиоцима су отказани уговори о раду на основу члана 179. став 3. Закона о раду, с позивом и на члан 192. истог закона, а стављено им је на терет да су својом кривицом учинили повреде радне обавезе утврђене општим актом уговором о раду из члана 21. тач. 1, 8. и 15. и то због тога што су дана 28.03.2012. године незаконито обуставили процес рада на свом радном месту што је супротно Закону о раду. О обустави процеса рада послодавац није благовремено обавештен, чиме му је нананета штета јер због обуставе процеса рада, уговорена испорука поруџбине са иностраним купцем је била онемогућена. Сва оспорена решења туженог о отказу уговора о раду тужиоцима лично је потписао заменик директора туженог, Д.С., без писаног овлашћења директора туженог С.С.. Пре доношења оспореног решења тужиоци су упозорени на постојање разлога за отказ уговора о раду упозорењима које је потписао заменик директора туженог Д.С.. Тужиоци су се изјаснили на наводе из упозорења, а према утврђењу судова тужиоци су дана 28.03.2012. године ступили у штрајк због неисплаћених зарада и неуредног уплаћивања доприноса, у штрајку су били и на дан достављања упозорења, као и да је правноснажним решењем инспектора рада одложено извршење решења о отказу уговора о раду тужиоцима.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да су оспорена решења туженог којима су тужиоцима отказани уговори о раду, незаконита, јер су донета супротно одредби члана 192. Закона о раду.

Разлози ревизије којима се указују на погрешну примену материјалног права нису основани.

Према одредби члана 192. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ... 54/09), који се у конкретном случају има применити, прописано је да о правима, обавезама и одговорностима из радног односа одлучује у правном лицу директор или запослени кога он овласти. Ставом два наведене законске одредбе прописано је да се овлашћење из става 1. овог члана даје у писаном облику.

Из наведених одредби закона, произилази да овлашћење да о правима, обавезама и одговорностима из радног односа одлучује директор, а други запослени само ако га директор на то овласти у писаној форми. С обзиром да је у поступку утврђено да С.Д., заменик директора, такво писано овлашћење дато од стране директора туженог, није имао када је доносио оспорена решења, та решења су незаконита и правилно поништена побијаном пресудом уз обавезу туженог да тужиоце врати на рад.

Неосновани су наводи ревизије да је заменик директора Д.С. био овлашћен да потпише решења о отказу уговора о раду тужиоцима, јер је у Агенцији за привредни регистар регистрован као лице које неограничено самостално заступа друштво, што је наведено и у члану 13. Одлуке о оснивању друштва са ограниченом одговорношћу Т. ДАС. Ово из разлога што по оцени Врховног касационог суда, овлашћење за заступање у смислу члана 32. став 1. Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“, број 36/11), који прописује да осим законских заступника, заступници друштва у смислу тог закона су лица која су актом или одлуком надлежног органа друштва овлашћена да заступају друштво и као тако регистровани у складу са Законом о регистрацији, не подразумева и овлашћење из члана 192. Закона о раду, да о правима, обавезама или одговорностима запослених одлучује директор правног лица или запослени кога он овласти у писаном облику.

Из наведених разлога применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**